

Lenke Csilla
rovata

Erdőhegyi Brigitta jazz-énekes nevét akkor ismerte meg a kevésbé vájt fülű közönség is, amikor Sophia Loren fiának budapesti esküvőjére őt választották az egyetlen magyar fellépőnek. Brigi azóta sem lett hűtlen a színpadhoz, de a zenei műfajhoz sem, amiről március 11-i koncertjén ad tanúbizonyságot. Oda is, mint mindenhova, autóval érkezik majd.

A színpadon is a közönségre figyelek, a kocsiban pedig a vezetésre. Az éneklés megosztja a figyelmet, automatikusnak kell lennie.
■ Milyen autós kalandodra emlékszel vissza?

használtam, de be kellett látnom, hogy nem a magyar utakra való. Ez a kocsni másról szól: praktikusabb, keveset fogyaszt, kicsi – emiatt nehezen is szoktam meg –, és minden extrával felszerelt. Úgy gondoltam,

ved csücske?
– A 20-as, 30-as évek Amerikája minden szempontból közel áll hozzám. E kort idéző műsoromnak nyolc évig adott otthont a Cotton Club, most a nagyszínpadi válto-

Egy abszolút nő a volánnál

■ Szeretsz vezetni?
– 17 évesen szereztem jogosít, mert már türelmetlenül vártam, hogy a magam ura lehessen. Azóta is szívesen vezetek, de csak városban. A hosszú, vidéki utak monotonitása untat, a nagy sebesség zavar, olyankor szívesebben vagyok utas.
■ Vannak kedvenc útvonalaid, bevált kerülőid?
– Bátyám sokáig biciklizett, ő minden kerülőutat ismer. Engem ez nem érdekel, sőt, gyakran a hangulatom szerint megyek, nem feltétlenül a leggyorsabb úton. Ha csak tehetem, a Duna-partot választom, szeretek a rakpartokon autózni. Rák-jegyű vagyok, boldoggá tesz a víz látványa. Az sem véletlen, hogy néhány méterre lakom a folyótól, így bármikor lemehetek a Dunához.

Egyébként meg szeretem, hogy a saját autót belakhatom.

■ Csak saját autóval közlekedsz?
– A tömegközlekedést szinte sosem vettem igénybe, amióta saját kocsim van. Fürgé sofőr vagyok, és kifejezetten szórakoztat, hogyan reagálok a többiek vezetési stílusára. Utasként néha észreveszem, hogy nyomnám a lábammal a gázt. Egyébként kikapasztottam, mikor nincsenek dugók, ott honról például dél előtt 11 után gyorsan be lehet jutni a belvárosba, éjjel, felépítés után, pedig kifejezetten jól esik hazavezetni az üres városon át. Ha

reggeli műsorba hívnak, akkor persze elkerülhetetlen a dugó.
■ Taxit sosem hívsz?
– Csak elvétve – amúgy sem iszom, nekem ez nem lemondás. Egyébként meg szeretem, hogy a saját autót belakhatom: mindent a maga helyére pakolhatok, tudom, hogy miért hova nyúljak, hallgathatom a kedvenc jazz-cédéimet – rádiót szinte soha –, gondolkodhatok, vagy éppen skálázhatok.
■ Tényleg a kocsiban skálázol?
– Otthon nem szívesen zavarom ezzel a szomszédokat, így szinte automatikussá vált, hogy ha beszállok az autómbe, elkezdek beénekelni.

– Friss jogosítval még nem ismerem az útviszonyokat, és egy hajnalban, nedves úton hirtelen fékeztem. Megpördültem a kocsival, fel is borultam, szerencsére senki sem sérült meg. Ma is emlékszem, hogy meg tudtam őrizni a hidegvéremet. Azóta nem volt balesetem, igaz, kerülöm is a hasonló helyzeteket.
■ Most egy Toyota Yaris-sal közlekedsz. Milyen szempontok szerint választottad?
– Az első olyan kocsim, ami valóban tetszett, az előző, egy Chrysler Sebring Cabrio volt. Hatalmas, látványos, az amerikai luxus feelinget tükröző benzinfaló, legalább öt évig

ha már nem a vágyaim autóját vezetem, legalább legyen kényelmes, érzem jól magam benne, vigyen el biztonságban az úti célomhoz, ne fázzak benne, ilyesmi.
■ Hogy állsz a műszaki feladatokhoz?
– A kocsiban is abszolút nő vagyok, néha nem földön járok. Saját káromon tanultam meg, hogy figyelni kell a kijelzőkre. A Cryslerrel előfordult, nem vettem észre, hogy felforr a hűtővíz, és motorcsere lett a vége. Ezért édesapámra hagyatkozom, ő segít néhány havonta karbantartani az autót.
■ Azért még mindig a Crysler a szí-

